

τά κοσμήματά της, θυμόταν τους ανθρώπους που της τα χάρισαν άλλοτε, άναπολοθός το παρελθόν της ως κόρης, και άνελογίζετο τη ζωή της την τόσον γεματή από άκολασίες κι' ήδονές :

—Νά τό περιδέραιο μέ τά ρουμπίνια του μεγάλου δουκός, έλεγε. Πόσο πρέπει να πλήτη αυτός ό δυστυχισμένος Λεοπόλδος στην έξορία του στη Σκωτία, άπότου τον έδιωξαν οι ύπήκοοί του, βομβαρδίζοντας τό άμάξι του μέ λάσπες. Ύπέροχα ρουμπίνια τριανταφυλλιά! Αυτή ή πέτρα εινε πολύ σπάνια και μόνο στην Κεϋλάνη βρισκεται. Νά τά μαργαριτάρια του χοντρο-Βερτέμ. Κι' αυτός έχει γίνει έρείπιο άπό τον καιρό που φτώχισε... Μαργαριτάρια μαύρα με θαλασσιές άποχρώσεις, των όπολων ή άξία εινε άνυπολόγιστη. "Α, ναι, θυμούμαι, τον έδιωξα αυτόν τον χονδροϋλι-αχα γιατί είχε την ήλιδιότητα να προσφέρει τό ίδιο δώρο, συγχρό-νας μέ μένα, και στη γυναίκα του... Νά τά σκουλαρίκια του μαρ-κισού Γκοτράν... Δέν ήταν πλούσιος αυτός ό δυστυχισμένος, μά ήταν άληθινός ευγενής. Την ήμέρα που έπρόκειτο να λήξη ή προ-θεσμία των χρεών του, μπάμ! και... άντίο ζωή! Μιά πιστολιά στην καρδιά!...

Νά τά σμαράγδια του Βελή Μπέη... Για δές! μά έτελειωσαν πολύ άσχημα όλοι αυτοί οι καλοί μου φίλοι! Μιά μέρα τον εύρη-καν και τον Μπέη μου στραγγαλισμένο κατά διαταγή του Κεδίβη άπάνω στο ντιβάνι του... ύπέροχα σμαράγδια!... "Ω! ω αυτό ειναι πολύ βαρύ! Μά, διάβολε! ειναι τό διάδημα του βουσιλάς της Λιθουανίας... μ' ένα διαμάντι στη μέση, ένα ιστορικό διαμάντι, άγαπητή μου, που ci άδαμαντοπάλαι της αλκής του θέλησαν να τό ξαναγοράσουν άπό μένα, όταν ό φτωχός αυτός Ίωάννης IV επάνοτρψε την κόρη του... Ύπάρξεν ευτυχιστήρα άπό τις άλλους συντρόφους της, ή Αιτού Μεγαλειότης! Ειναι άληθεια πως δέν έχει καμιά έξουσία σήμερα, μά επί τέλους υπάρχουν άκόμα τό πλαστό τουκέ του κ' οι βαμμένες του φαβορίτες, σκαλισμένες στα τάλληρα και τυπωμέ-ναι στα γραμματόσημα της χώρας του...

Όταν ή Σομπέρ έπαινε πια ν' άφηγηται όλες αυτές της παλιές περιπέτειες που κατέληξαν όλες σε άτιμώσεις και σε θανάτους, ξανακλεινε τά κουτάκια που έκαναν έναν ξερό κρότο, τά τοκοθε-τούσες μέ τη σειρά τους στο έβένινο κουτί όπου ήταν σφιγμένα τό ένα άπάνω στο άλλο, σαν φέρετρα σ' ένα οικογενειακό τάφο.

Κάποτε πάλι ή Σομπέρ έχωνε τό χέρι της ως τό βήθος του κουτιού κι' άνέσχυσε διάφορα πραγματάκια ή κοσμήματα που δέν ήταν πια της μόδας και που ήταν παραρριγμένα εκεί μέσα φιλθην μίγδην. Αυτά δέν έλαμπαν τόσο, ώστε να μπορη να τα γνωρίξη και να θυμάται τά όνόματα εκείνων που της τα χάρισαν. Έκει ήταν ό κοινός τάφος των άναμνήσεων.

Τότε ή Μανέττα πηγαινε και καθόταν κοντά της, γιατί άπάντα της χάριζε κάτι άπό αυτά, τότε ένα σφιγτό δαχτυλίδι, τότε ένα ψεύτικο μενταγιό, τότε κανένα κομμάτι άπό άλυσίδα χρυσή.

"Έτσι ένα βράδυ, ένώ ή Σομπέρ έψαχνε στο καλάθι του θησαυ-ρου της, ή καμαριέρα έκπληκτη είδε μία παλιά άσημένια δαχτυλή-θρα, άπλο και φτωχικό κόσμημα, καμωμένο για εργατική και τίμια χρεία που και έμοιαζε σε ντροπιασμένη εκεί μέσα.

"Η Μανέττα την έβαλε στο δάχτυλο της και ρώτησε γελώντας τη κυρία της.

— Μιά άσημένια δαχτυλήθρα!... "Α κυρία, τι θέλει αυτή εδώ; "Η Σομπέρ δέν μπορούσε να τη δη' μά την έπηρε και την επα-σάτευσε μέσα στα χέρια της.

Για μία στιγμή, γρήγορη σαν άστραπή, ξαναγύρισε ή σκέψη της στην εποχή που ήταν άκόμα φρόνιμο κορίτσι και που λεγόταν Βιργινία Πικαρό. "Ο Ζάν Μπαπτιστ της είχε χάρισει αυτή τη δα-χτυλήθρα για πρωτοχρονιάτικο δώρο. Την άγαπούσε πολύ, ήθελε να την πάρη και μ' όλων που όλη την ήμέρα δούλευε σε σκυλί, τό βράδυ την έταίρινε άπό τη δουλειά της και την συνάδευσε ως τό σπίτι των γονικών της που ήταν θεωρωτο σ' ένα σπίτι της όδοϋ Κλιναγκούρ. Αυτό τό καλό παιδι μέ τά κόκκινα μάγουλα, μέ τ' άνακατεμένα μαλλιά, θά ήταν ένας πολύ ευπρόσδετος σύζυγος. Μά κ' οι δυό τους μαζί δέν έκέρδιζαν παρά όχτώ φράγκα την ήμέρα. Πώς να παντρευτούν με τόσο φτωχούς πόρους; Τότε αυτή άρνή-θηκε. Μιά μέρα, καθώς περνούσε άπό τό κελνοπωλείο που δούλευε ό Ζάν, σταμάτησε άξαφνα και του ειπε : «Δέν πρέπει πια να μέ συνοδέψης ως τό σπίτι μου, κύριε Ζάν Μπαπτιστ... Δέν μπο-ρείς να γίνης άντρας μου, έτελειώσες!» "Οκτώ μέρες άργότερα άφέ-θηκε και την παρέσυραν μερικοί φίλοι στη Μονμάρτη στα γλεν-τια και στους χορούς. Έκει άπόκτησε τον πρώτο έραστή.

Κι' ό φτωχός Ζάν; "Ενας άκόμη που πέθανε εξ αιτίας της! "Ογτώ μήνες άργότερα.— όταν αυτή φρουρούριζε πια στους χορούς των διαφόρων κεντρων της Μονμάρτης.— "Ε; πως περνάει ό και-ρός! — αυτός αυτοκτόνησε σε μοδιτρούλα, άφίνοντας άπάνω σε μία καρέκλα, δίπλα στο κρεβάτι που τον ήσαν νεκρό, ένα χαρτί με τά εξής λόγια : «*Πειθαίτω εξ αιτίας της Βιργινίας, για την όποια αι-σθανόμουνά με άγάπη μεγαλίτερη των δυνάμεών μου!*»

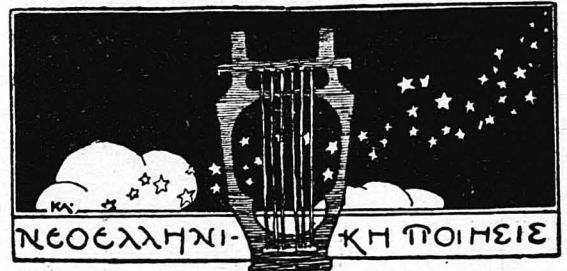
Τό πρόσωπο της Σομπέρ, τό θλιβερό αυτό πρόσωπο της γρηάς τυφλής έταίρας, έγινε τώρα πειό σκοτεινό. Άφησε να της ξαναπέ-ση ή άσημένια δαχτυλήθρα στο βήθος του κουτιού.

— "Ε, κυρία, ξανασεί... ή καμαριέρα, με τό κτηνώδες γέλιο της, δε μπορούσε λοιπόν να μάθουμε... τι θέλει αυτή ή δαχτυλήθρα εδώ;

Και ή Σομπέρ, ξανακλείνοντας άξαφνα τό κουτί, της άπάντησε σιγά σιγά :

—Αυτό; ... δέν είν' τίποτ... είν' ή νεότης μου!

FRANÇOIS COPPÉE

ΒΡΟΧΗ

"Έξω βροχή, κι' άπ' τό παράθυρο
Μαύρες ή στέγες, μαύροι οι δρόμοι,
Δέν πέφτουν άπ' τά ματια δάκρυα,
Που μία βαρεία τά πνίγει γλώμη.
Τά σύγγερα που άνεμοδερνόνται
Και σιγάλα βογγούν και κλαίνε,
Δε σέφνουν τη ψυχή μου σκλάβια τους,
Μ' όλα τά μυστικά που λένε.
Κάποτες μέσ' άπ' τό παράθυρον,
"Όπως καθόσουν στο πλευρό μου,
Κύτταξα σε γλαρό τά ματια σου
Τη θλίβερη βροχή του δρόμου.
Κι' έβλεπα - ω θρήνοι! πειό μακρύτερα,
Μέσα στα ματια σου και πάλι
Τά σύγγερα που τά ταξείδευς
Στον ούρανό ή άνεμοζάλη.
"Έξω βροχή, κι' άπ' τό παράθυρο
μαύρες ή στέγες, μαύροι οι δρόμοι,
Δέν πέφτουν άπ' τά ματια δάκρυα,
Που μια βαρεία τά πνίγει γλώμη.
Τά σύγγερα που τόρα κέρονται
Και χαμηλώνουν κι' όλο βρέχουν,
Δέν καθρεφτίζονται στα ματια σου,
Κι' άλλους κρυφούς καύμους; δέν έχουν.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΤΟ ΜΟΥΤΡΟ ΤΟΥ ΜΑΚΡΑΚΗ

(Γραμμένο από τον ποιητή Ρ. Νερούλου κατά φιλοσόφου Μακράκη).

Με μάτια θειασοκίπνιστα
με φρούδια σαν άγκάθια
κι' αυτιά σαν τά καλάθια
μέ μύτρο μπαρμιοσιδη,
μυϊών άπειρών χρολιών
με κλασικήν άξίαν
με σαγκοτάγκου μέταπον,
με σοβλερόν πηγοϋνι
λοσό σαν τό σπιροϋνι.
με βαθυτάτους και χαστούς,
άλλα κενούς κροτάφους
ώσαν της Δήλου παφους
και με κεφάλι πάπιας.
χρώμα λακέρδας σάπιος.
Ένας ψευδοφιλόσοφος
ό δναγρος Μακράκης
"Εμπνέεται πολλάκις.
"Από τας τετραπόδαραις
σιφνιακίαις του Μούσαις
τον Μάιον ήδούσαις.
"Ακούτέ τον άκούτέ τον
της μύτες πλην στυμμάστε
και πέντε μουντζες δότε.

ΡΙΖΟΣ ΝΕΡΟΥΛΟΣ

ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΣ

Πολλαις φοραις τό δρόμο άνταμωθήκαμε,
Κρυφ' άπό τη μαμιά σου έκυταχθήκαμε,
Τραγουδάτα χίλια δυό για σενα ετίδισα,
Γλυκειά μου φόνισσα,
Που της καρδιάς μου να σου ειπώ τά βάσανα,
Πόσος καιρός κι' άκόμη δέν άντίσταν!
Για σε ποιά εκάμα κι' έργάσια
Γλυκειά μου μάγισσα,
Μ' άπόψε 'ς τό χροό που άνταμωθήκαμε
Μ' άγάπη και με κόδο άγκαλιασθήκαμε.
"Αγάπης λόγια φλογερά σου 'μίλησα.
Γλυκειά βασίλισσα,
"Απόψε 'σαν τον Φάουστ έγγελάστηκα,
"Εδωκα την ψυχή μου κι' έκολάσθηκα.
"Ενα φιλι!... Φθνήα σου την έπόλησα
Γλυκειά διαβόλισσα. Α. ΜΑΤΕΣΙΣ